

گزارشی از برنامه
آموزشی- پژوهشی توسعه
تکنولوژی روستائی در
هندوستان

توسعه تکنولوژی روستائی

«مسئله آموزش روستائی» در هندوستان جای ویژه‌ای دارد، و بقول یکی از مسئولین دانشگاهی در هندوستان: «توسعه روستا بدون آموزش غیر ممکن است» بخش عظیمی از فعالیتهای وزارت توسعه روستاها و دیگر سازمانهایی که در رابطه با روستا کار می‌کنند به آموزش روستائیان تخصیص داده شده.

امکانات آموزشی جهان فقط در خدمت ۳۰ درصد از مردم دنیاست و اکثریت عظیم ۷۰ درصد بقیه از امکانات آموزشی محروم هستند.

مادر انستیتو مهندسی الله‌آباد شاهد آموزشهای خاصی بودیم که دقیقاً جهت روستاها طرح‌ریزی شده بود.

* آنچه را که سیستمهای آموزشی ما در روی آن کار می‌کنند در جهت واردات می‌باشد در حالی که ما باید سیستم آموزشی را انتخاب یا ابداع نمائیم که بتواند اکثریت جمعیت کشور را زیر پوشش خود بگیرد نه اینکه آموزشی داشته باشیم که غربیها از آن تعریف کنند ولی برای ما کارائی نداشته باشد.

مقدمه:

مرکز سیاست علمی و پژوهشی وابسته به وزارت فرهنگ و آموزش عالی تدوین طرح‌هایی جهت توسعه تکنولوژی روستائی را در برنامه خویش قرار میدهد و جهت تدوین این طرح از چند وزارتخانه و دانشگاه نماینده‌ای برای همکاری دعوت می‌نماید. اینجانب از طرف جهادسازندگی مأموریت یافته تا در رابطه با این مسئله با مرکز فوق همکاری نمایم.

برنامه مرکز سیاست علمی و پژوهشی براین بوده که افراد گروه قبل از تدوین برنامه یک سفر به هندوستان داشته باشند و از مراکز و موسساتی که در این رابطه کارهایی انجام داده‌اند، بازدید نمایند تا با ایده‌های که از این بازدیدها و جلسات می‌گیرند مشغول بکار گردند.

لذا در بدو امر کلیه اعضاء مأموریت یافتند تا یک سفر علمی به هندوستان را به انجام رسانند، که این جزوه گزارش سفر مذکور میباشد.

اهداف برنامه:

اهداف برنامه فوق مختصراً عبارت بود از: بررسی چگونگی سیاست گزارش و تعیین خط مشی‌ها و برنامه‌های توسعه تکنولوژیهای روستائی درهند.

بررسی وضع تحقیقات و آموزشهای لازم برای توسعه تکنولوژیهای روستائی بررسی روشهای کاربرد و استفاده از تکنولوژیهای مناسب برای عمران روستاها.

محتوای برنامه:

یک هفته از برنامه بصورت بحث و بررسی درانستیتو مهندسی و تکنولوژی روستائی الله آباد و بازدید از روستای گوهری و کارگاههای انیستیتو برگزار شد.

هفته دوم برنامه بصورت بازدید، آشنائی و ملاقات و مذاکره با مسئولین تحقیقاتی و سیاست گزاران دهلی نو اجراء گردید.

زمان از تاریخ ۶۳/۲/۱۷ الی ۶۳/۲/۲۸

جلسه افتتاحیه:

جلسه افتتاحیه در تاریخ دوشنبه ۱۷ اردیبهشت ماه در سالن کنفرانس انیستیتو برگزار گردید.

سخنران تجلسه آقای کاپور رئیس انیستیتو مهندسی و تکنولوژی روستائی الله آباد بودند. در جلسه افتتاحیه آقای کاپور که از بنیانگذاران توسعه تکنولوژی مناسب روستائی با شیوه جدید در هندوستان هستند ضمن تاسیس این انیستیتو توسعه و گسترش آن در ۱۱ انیستیتو مشابه در سراسر هندوستان با چندین کشور خارجی از جمله: نپال، نیجریه اندونزی و... که دارای نیاز مشابه هندوستان در این زمینه میباشد

نیز همکاری داشته‌اند که بنا به اظهار ایشان این روش توسعه تکنولوژی در هندوستان و سایر کشورهایی که با آن آشنا میشوند در حال گسترش و مورد توجه روزافزون است.

ایشان در مقدمه صحبت‌هایشان عنوان می‌کردند که چگونه این فکر برای او مطرح شده که بدنبال چنین طرحی برود، و چگونه این طرح در نزد مسئولین با نیاوری روبرو شده و او توانسته با مشکلات زیادی مسئله را پیگیری کند بطوریکه کم‌کم مسئولین به اهمیت و ارزش آن پی برده‌اند.

از جمله صحبت‌های ایشان در جلسه افتتاحیه:

کشورهای جهان سوم اکثراً در یک سطح

زندگی میکنند و همه سعی و کوشش می‌نمایند تا سطح زندگی خود را ارتقاء دهند. اکثر کشورهای آسیا مشکلات و مسائل و امکانات مشابه و یکسانی دارند.

مشکلات و مسائل آنها عبارتند از:

- اشغال

- مسئله توزیع ناعادلانه درآمد

- ترکیب جمعیت روستائی و شهری

- عدم آگاهی از امکانات کشور (منابع طبیعی- نیروی انسانی)

- مسئله وابستگی (کارشناس- تکنولوژی)

مشکلات ما را عموماً کشورهای غربی نمی‌فهمند و نمی‌توانند درک کنند، در حالیکه خودمان مشکلات خودمان را احساس و درک

می‌کنیم و می‌توانیم برای آنها راه حل ارائه بدهیم.

ما وقتی سعی کردیم از آموزشهای پیچیده غربی الگو بگیریم و تمامی منابع خود را صرف سیستم‌های پیچیده الکترونیکی و... کردیم موفق نشدیم حتی یک درصد از جمعیت کشور را زیر پوشش این تکنولوژیها ببریم.

آنچه را که سیستم‌های آموزشی ما در روی آن کار می‌کنند در جهت واردات میباشد در حالی که ما باید آن سیستم آموزشی را انتخاب یا ابداع نمائیم که بتواند اکثریت جمعیت کشور را زیر پوشش خود بگیرد نه اینکه آموزشی داشته باشیم که غریبها از آن تعریف کنند ولی برای ما کارآئی نداشته باشد.

اکثر مسائل ما در روستاست و آموزشهای ما باید در جهتی باشد که مسائل آن روستا را که بهداشت آموزش، مسکن و... را حل کند در حالیکه پروفیسورهای غربی هرگز نمی‌توانند احساسات روستائی را درک کنند.

برای حل مسائل روستا باید به آنها نزدیک بود، آنها را درک کرد و از نزدیک با احتیاجات و مسائل آنها آشنا شد.

امکانات آموزشی جهان فقط در خدمت ۳۰ درصد از مردم دنیاست و اکثریت عظیم ۷۰ درصد بقیه از امکانات آموزشی محروم هستند.

غرب هرگز نمی‌تواند برای ما الگوی مناسبی باشد، چراکه خود با مشکلات عدیده‌ای مانند:

نورم، ورشکستگی اقتصادی، بیکاری و غیره مواجه است و نتواسته این مشکلات را حل کند.

ما باید سعی کنیم تا روستاها را خودکفا کنیم، مجتمع‌هایی در روستاها بسازیم و بوسیله این مجتمع‌ها یک منطقه را زیر پوشش بگیریم و مسائل و نیازهای آنها را ارزیابی و در رابطه با انرژی، بهداشت، کشاورزی، فروشگاه، ایجاد شغل، آموزش و غیره نیازهای آنها را برآورده سازیم.

وظائف انیستیتو:

سپس آقای کاپور بشرح وظائف انیستیتو پرداخته و آنها را بصورت ذیل عنوان کردند.

- آموزش تکنسین

- برنامه‌های پیشرفته تکنولوژی

- توسعه یک سیستم جهت تشخیص تکنولوژی

مناسب و مورد نیاز روستاها

- تماس با روستائیان، شناخت مسائل

اجتماعی و اقتصادی آنها

- آموزش بهداشت و درمان جهت روستائیان

- فعالیت در رابطه با مسائل کشاورزی

- حل مسئله خودکفائی روستاها

- حل مسئله: «آدامه جریان کالا از شهر به

روستا» که این جریان باعث آدامه فقر خواهد

شد.

بازدیدها

زمان: روز یکشنبه ۶۳/۲/۱۶

اولین بازدیدی که داشتیم در یک روستای نمونه نزدیک الله آباد بود بنام «گوهری» وابسته به انیستیتوی مهندسی و تکنولوژی روستائی الله آباد که حالت ترویجی داشته و ۱۵ روستای منطقه را تحت پوشش خود قرار داده بود.

کلاً انیستیتو جهت ترویج صنایع روستائی یک مجتمع تشکیل داده و نمونه‌ای از صنایع روستائی خود را در آنها مستقر نموده بود. آنچه از صنایع مورد بازدید قرار گرفت عبارت بودند از:

۱- طرح بیوگاز:

تولید گاز متان از فضولات دامی، لوله‌کشی از محفظه تولید گاز جهت روشن نمودن چراغهای خوراک پزی، ژنراتور گازی که برق ساختمان از آن تامین می‌شد، مسیر تولید برق از علوفه دادن به دام تا جمع نمودن فضولات، دستگاه تخمیر تا راهاندازی موتور ژنراتور بشکل طبیعی به نمایش گذاشته شده بود.

۲- طرح Solar cooker

یا غذاهای آفتابی که ساختمان بسیار ساده‌ای داشت، یک جعبه با درب شیشه‌ای دو لایه جهت محفوظ نگاهداشتن حرارت داخل غذا پز با پوشش سیاه داخل جعبه جهت جذب انرژی تشعشی و یک آئینه که نور آفتاب را جهت تشدید به درون جعبه می‌تابانید، البته نوع دیگری از این غذا پزها هم بود که بصورت بشقاب با روکش آلومینیومی جهت انعکاس نور درست شده بود که نور تجمع یافته و حرارت ناشی از آن در کانون بشقاب باعث پخت غذا میگردد.

۳- استفاده از انرژی باد:

ساختمان بسیار ساده‌ای داشتند، بالای چاه یا ساختمان یک برج فلزی و بالای برج فلزی پره‌های بادگیر که با چرخش آن تلمبه‌ای بکار افتاده آب را از چاه بیرون می‌کشید یا باعث چرخش دینام و نهایتاً تولید الکتریسیته می‌گردید.

بطور کلی دو نوع فوق از این تکنولوژی مورد تکمیل و استفاده وسیع انیستیتو قرار گرفته است.

الف: ساخت و معرفی پمپ‌های آب با استفاده از انرژی باد که در جاهای تا عمق ۷ متر بکار رفته‌اند.

ب: ساخت معرفی ژنراتورها با استفاده از انرژی باد که ژنراتورهای یک کیلو وات و ۳

کیلووات برای تولید و ذخیره انرژی الکتریکی برای شارژ باطری‌های کوچک و بزرگ در دست بررسی و استفاده میباشد.

۴- کارگاه صابون‌سازی

۵- کارگاه کفش‌دوزی

۶- کارگاه سفال‌سازی

۷- کارگاه کبریت‌سازی

که البته چهار کارگاه فوق بصورت بسطی سنتی مرسوم در ایران کار می‌کردند.

آموزش در مجتمع گوهری:

در این مجتمع کلاسهای دوره ابتدائی و مهد کودک دائر شده و کودکان روستاها را آموزش میدهند ضمناً یک وعده غذای بین روز، لباس اونیفورم، کفش، کتابها و لوازم التحریر نیز به محصلین بی‌بضاعت داده میشود.

کلاسهای تقویتی محصلین ضعیف و نیز کلاسهای سوادآموزی برای بزرگسالان نیز در مجتمع دایر میباشد، ضمناً برای امور پرورشی و هنری بچه‌ها نیز برنامه‌هایی پیش‌بینی شده است.

بهداشت و درمان در مجتمع گوهری:

یک کلینیک نسبتاً کافی و مناسب با امکانات و پرسنل لازم توأم با واحدهای پزشکی بسیار در مرکز فراهم شده است تا ضمن درمان بیماران و اعزام آنها به بیمارستانهای شهری به مسائل بهداشت روستا هم رسیدگی شود از جمله: تشکیل پرونده بهداشت برای تمام افراد روستاهای مربوطه، آموزش مواظبتهای بهداشت عمومی و بهداشت کودک و مادر، چشم‌پزشکی، برنامه‌های رفاه خانواده، منابع آب بهداشتی و غیره.

کشاورزی در مجتمع گوهری:

نمایش مزرعه تهیه غذاهای مقوی و محصولات نمونه محلی آزمایش خاک و توصیه‌های لازم کار آموزیهای زراعتی، تهیه نیازهای کشاورزی از طریق مرکز خدمات و فروشگاههای مربوط به مجتمع، رفع نیازهای ماشین‌آلات کشاورزی، ایجاد مراکز خدمات کشاورزی از جمله کارهای ترویجی و خدماتی مجتمع بشمار میروند.

دومین بازدید مادرشهر الله آباد از کارگاهها وتوليدات صنعتی، انیستیتو بود.

زمان: چهارشنبه ۶۳/۲/۱۹ و جمعه ۶۳/۲/۲۰

ابتدا در قسمتی از صحن انیستیتو نمونه‌ای از صنایعی که بیانگر تکنولوژی روستائی ساخته شده توسط انیستیتو بود بنمایش گذاشته شده بود.

شامل همه آنچه را که مادر روستای گوهری دیدیم بعلاوه وسایل زیر:

۱- دستگاه آب شیرین کن خورشیدی: که عبارت بود از یک جعبه سیاه رنگ که آب در داخل آن ریخته میشد بایک درب شیشه‌ای شیب دار که آب بر اثر حرارت آفتاب بخار پشت شیشه جمع شده و بخاطر شیب درب آب پائین آمده از محفظه‌ای عبور نموده در ظرف جداگانه‌ای جمع آوری میشود.

۲- آب گرمکن خورشید:

عبارت بود از یک بشکه آب بر روی یک چهار پایه و درپائین آن جعبه سیاه رنگی محتوی لوله‌های ماریچ سیاه رنگ که آب سرد از بشکه وارد لوله‌های ماریچ شده در آنجا بر اثر تابش آفتاب گرم شده و مولکولهای آب گرم بالا رفته و دوباره وارد بشکه میگردد و جای خود را به مولکولهای آب سرد میدهند.

۳- تکنولوژی میکروهایدل:

نصب ژنراتورهای کوچک الکتریکی در سر راه ریزش آب که به لوله‌هایی هدایت یافته و استفاده از پتانسیل مکانیکی در جهت تولید برق.

کارگاهها:

۱- کارگاه تراشکاری:

مشکل از حدود ۲۰ دستگاه ماشین تراش که وسایل مورد نیاز ماشین آلات رامی‌ساختند

۲- کارگاه نجاری:

که بصورت خیلی معمولی وظیفه ساخت سندلی، میز و غیره را بعهده داشت.

۳- کارگاه فلزکاری:

که آنهم بصورت متداول عهده‌دار ساخت میز تحریر، قفسه کتاب، فایل و غیره بود.

۴- کارگاه ساخت وسایل فیبر شیشه‌ای:

(F.R.P)

که بابتدیل پلاستیک بصورت لیاف و شکل دادن آن به اشکال مورد نیاز از ظروف و وسایل و ابزارهای لازم خانگی و شغلی مقاومت آن

افزایش می‌یابد و بدلیل بودن ساخت و شکل دادن آنمی‌تواند بطور گسترده‌ای در روستاها مورد استفاده قرار گیرد.
مزایای (F. R. P):
- وزن سبک

- قدرت بیشتر
- مقاومت شیمیائی بهتر
- مقاومت در برابر خوردگی
- قابلیت تغییر شکل
- قابلیت تعمیر آسان
- دارای خصوصیات الکتریکی و حرارتی

بهتر
- قابل ساخت و شکل دادن به اشکال مختلف بدون استفاده از ماشین
- نگهداری بسیار ارزان
- داشتن رنگ‌های متنوع و مناسب هر مورد

استفاده
نگاهی به جنبه‌های اقتصادی- اجتماعی- سیاسی هندوستان
۱- جنبه‌های اقتصادی

الف- کشاورزی
زمانی که از دهلی به کنپور میرفتم هوا بسیار صاف بود من هم از فرصت استفاده کرده کنار پنجره هواپیما نشستم و شروع به یادداشت برداری از مشاهدات خود نمودم، و بعداً با تعدادی از میزبانانمان که تخصصی در زمینه‌های کشاورزی داشتند اطلاعات خود را نسبت به مشاهداتم تکمیل کردم.
و اینک خلاصه‌ای از آنها:

هندوستان دارای زمینهای فراوان و حاصلخیزی است با بارندگی بسیار که اگر آن را با نیروی انسانی زیاد و ارزان جمع کنیم موقعیت بسیار مناسبی جهت رشد کمی کشاورزی فراهم شده است، من در طول یک و نیم ساعت پرواز با هواپیما حتی یک قطعه زمین راهم ندیدم که یا سبز نباشد و یا کرت بندی نشده باشد.

ظاهراً دولت هندوستان در استفاده از امکانات فوق (آب- زمین- کارگر ارزان) حداکثر استفاده را نموده.

بارندگی در هندوستان زیاد ولی موسمی است، لذا جهت ذخیره سازی آبهای مازاد تدابیر بسیار بکار رفته است. اولاً کشاورزی دیم بسیار رواج دارد، ثانیاً در کنترل آبهای سطحی خود من برای اولین بار با سدهای جالبی برخورد کردم. گودالهایی که در بالای تپه ماهورها وجود دارد، راههای فرار آبها را بسته بصورت یک دریاچه بیرون آورده و مقدار بسیار زیادی آب در اختیار خواهد بود که بر زمینهای کشاورزی سوار است و بسیار بجاست در کشور ما از هر نوع ابتکاری که در زمینهای مهار آبهای سطحی شده استفاده شود.

و در را بطله با استفاده از آبهای تحت

الارضی در مقیاسهای بزرگ بوسیله بخش دولتی و در مقیاسهای کوچکتر بوسیله بخش خصوصی انجام می‌گیرد.

مسئله کشاورزی در هندوستان وابسته شدید به نیروی انسانی است تا ماشینی کلاً در طول سفرمان من کمتر از ۱۰ تراکتور مشاهده کردم که آنها هم باتریلی که یدک میکشیدند مسافر کشی میکردند.

اساس برنامه تحقیقات کشاورزی در هندوستان استفاده هر چه بیشتر از این نیروهاست و تهیه وسایلی که بوسیله انسان و حیوان بیشتری راندمان را بدهد.

بعداً من متوجه شدم بخش آموزش وزارت توسعه روستاها، کارهای جالبی جهت ترویج و آموزش روستائیان در جهت بازدهی بیشتر کشاورزی انجام میدهد.

ب- جنبه‌های صنعتی:

احساس میشود هندوستان از نظر صنعتی رشد قابل توجهی نسبت به دیگر کشورهای جهان سوم داشته ولی مسائلی که ما به آن رسیدیم بسیار جالب است:

اولاً: صنایع هندوستان اکثراً یک سر آن به خارج و نهایتاً به شرکتهای عظیم چندملیتی (کارتل‌ها و تراستها) ختم میشود که اکثر صنایع هندوستان یا تحت لیسانس آنها تولید میکند و یا اینکه شرکتهای خارجی، سرمایه‌گذاری کلانی در آنها انجام داده‌اند که توضیح بیشتر در جنبه‌های سیاسی مطرح خواهد شد.

صنایع در هندوستان دارای کیفیت جالبی نبوده و از رشد بالائی برخوردار نیست و بهیچ وجه نمی‌تواند با غول صنایع عظیم جهانی رقابتی داشته باشد، کارخانه‌ها اکثراً محصولاتی تولید میکنند که در کشورهای دیگر از رده خارج شده است.

تولیدات صنعتی هندوستان نسبت به احتیاجات جمعیت عظیم کشور بسیار کم است اما همین مقدار کم هم باید با کمک تبلیغات فراوان فروخته شود چرا که درآمد اکثریت مردم آنچنان اندک است که از بسیاری از امکانات رفاهی محروم میباشند.

ج- جنبه‌های سیاسی و فرهنگی:

قبل از اینکه من به هندوستان بروم آنجا را بصورت کشوری می‌شناختم که با استعمار انگلستان جنگیده و استعمار را بیرون کرده، کشور مستقل و ضدامپریالیست و...

اما آنچه را که دیدم مرا به یاد سخنی از فرانتس فانون انداخت که میگوید «استعمار وارد کشور ما شد، ما با آن جنگیدیم و آنرا از کشورمان بیرون کردیم، استعمار دوباره وارد کشور ما شد، ولی اینبار چون آنرا شناختیم از آن استقبال هم کردیم.»

و هندوستان مصداق کاملاً سخن فرانتس فانون است.

من مسائل سیاسی و فرهنگی را به این دلیل در یکجا آوردم که بگویم اینبار استعمار انگلیس نه با تفنگ بلکه با فرهنگ بسه هندوستان وارد شد و مشغول چپاول آنجا گردیده است.

بسیاری از شرکتهای عظیم انگلیسی، کارخانه‌های هم در خود هندوستان دائر کرده‌اند با نیروی انسانی و مواد اولیه فراوان و ارزان.

زبان رسمی این کشور انگلیسی است، و اکثر مجلات، روزنامه‌ها و کتابهای آنجا به زبان انگلیسی منتشر میشود.

اما از همه وحشتناکتر اینکه عده زیادی از مردم بخصوص تحصیلکرده‌ها و طبقات مرفه در محاورات خود هم با زبان انگلیسی سخن میگویند شاید جهت ابراز شخصیت!

هم‌اکنون در بیش از ۶ ایالت هند درگیریهای شدید سیاسی تا حد کشت و کشتار در جریان است.

*** در هندوستان فقر را به معنای واقعی آن می‌توان مشاهده کرد، فقیر در هندوستان کسی است که فقط غذایی جهت زنده ماندن و تکه پارچهای برای ستر عورت خواسته همیشگی اوست.**

اخیراً مسلمانان هند بدلیل جهشها و آگاهیهای سیاسی‌ای که یافته‌اند در فشارهای سیاسی قرار می‌گیرند.

هم‌اکنون در بیش از ۶ ایالت هند درگیریهای شدید سیاسی تا حد کشت و کشتار در جریان است

اخیراً مسلمانان هند بدلیل جهشها و آگاهیهای سیاسی‌ای که یافته‌اند در فشارهای سیاسی قرار می‌گیرند.

اغلب درگیریهایی که رسماً بنام درگیری مذهبی اعلام میشود جنبه سیاسی دارد.

هر ایالت هند خود دارای مجلس و دولت ایالتی است و یک مجلس و یک دولت مرکزی هم نقش هماهنگ کننده و تعیین کننده خط مشی‌های ملی در پایتخت را بعهده دارد.

د- جنبه‌های اجتماعی:

جمعیت بسیار زیاد بعلاوه فقر و ثروت در کنار یکدیگر و صدها دین و آئین و حاکمیت سنتها از مشخصه‌های اجتماعی هندوستان میباشد.

هند دارای ۷۲۰ میلیون نفر جمعیت میباشد که حدوداً بین ۲۰۰ تا ۲۲۰ میلیون نفر آنان مسلمانند.

تاکنون ۲ رئیس جمهور هندوستان مسلمان بوده‌اند، هم‌اکنون معاون رئیس جمهوری هندوستان نیز مسلمان است.

در هیئت دولت از ۳۰ وزیر ۵ نفر مسلمانند، آموزشهای مذهبی در مدارس عمومی وجود ندارد و پیروان هر مذهب مسئول آموزش مذهبی بچه‌های خود میباشند که بچه‌های مسلمان در مساجد و مکتبها آموزش میبینند.

تمایل ورود پیروان مذاهب دیگر به اسلام زیاد شده است.

اکثراً مسلمانان به امام خمینی و انقلاب اسلامی ایران علاقه خاصی دارند و ضمن نگهداری پوستر عکس امام در منازل و در مغازه‌ها و خواهان اطلاعات درباره امام و انقلاب اسلامی هستند.

مسلمانان خواهان فعالیت بیشتر از طرف ایران برای آموزش و تغذیه فکری مسلمانان هند میباشند.

تعداد زیادی دانشگاه، دانشکده، انیستیتو و مدارس در اختیار مسلمانان است.

در بسیاری از مناطق و چندین ایالت مسلمانان اکثریت دارند، لذا صاحب قدرتهای سیاسی و اداری میباشند.

نماز جمعه در بین مسلمانان رایج است. در هند تا حدود ۴۰۰ مذهب و شعب آن نام برده میشود.

در هندوستان فقر را به معنای واقعی آن میتوان مشاهده کرد، فقیر در هندوستان کسی است که فقط غذایی جهت زنده ماندن و تکه پارچهای برای ستر عورت خواسته همیشگی اوست.

ولی در کنار آن ثروتهای افسانه‌ای هم وجود دارد، و این اختلاف طبقاتی چیزی است که انسان را متعجب میکند، ولی آنچه که از این اختلاف طبقاتی تعجب‌آور است پذیرش آن است، فردی از گرسنگی می‌میرد و در کنار او فرد دیگری از پر خوری در حال ترکیدن است اما خود فرد گرسنه هم از این وضع هیچ شکایتی ندارد.

به یکی از دوستانم می‌گفتم که اگر کسی بیاید و یک سؤال در ذهن این خیل عظیم فقرا مطرح کند که: «آیا من هم از این ثروت ثروتمندان حقی دارم یا نه» در این صورت هندوستان منفجر شده است.

آموزش در هندوستان

طبق آنچه شنیده‌ایم، سیاست کلی جواهر لعل نهرو در جهت هر چه گسترده‌تر کردن آموزش بخصوص آموزش عالی بوده و باز براساس اطلاعات سمعی حدود ۹۰۰۰

موسسه آموزش عالی در هندوستان وجود دارد و این مسئله باعث شده تا تعداد زیادی متخصص در سطحهای بسیار بالاتر تربیت شود، برای مثال در هندوستان ۷۵۰۰۰۰ پزشک وجود دارد. بطور کلی نیروی متخصص در هند زیاد و از این نظر مقام سوم را در جهان دارا میباشد.

جذب نیروهای متخصص

در هر کشوری جهت رشد اقتصادی به ۲ عامل اصلی نیاز است به:

۱- نیروی انسانی متخصص

۲- قدرت مالی جهت سرمایه‌گذاری

هندوستان دارای نیروی متخصص بسیار زیادی است ولی فاقد قدرت سرمایه‌گذاری جهت جذب تمامی نیروهائی است که آموزشهای عالی را دیده‌اند لذا بسیاری از متخصصین آن کشور علاقمند هستند که در کشورهای دیگر مشغول کار شوند.

متأسفانه اکثر متخصصینی که جذب کار در کشور خودمان شده‌اند کسانی هستند که اولاً علی‌الظاهر، فارغ‌التحصیل از دانشگاههای معتبر هندوستان نبوده و ثانياً دارای تجربه مفید و کافی نیستند.

لذا بدون پول و با تجربه کم به ایران می‌آیند و با پول زیاد و تجربه فراوان به کشور خودشان بر می‌گردند.

پیشنهاد:

لذا من پیشنهاد می‌کنم نیروهائی که جذب کار در ایران میشوند:

اولاً: از مسلمانان آنجا باشند.

ثانياً: فارغ‌التحصیل از دانشگاههای معتبر بوده و حدود ۱۰ سال سابقه مفید و موفق مربوطه را داشته باشند.

نظرات و پیشنهادات:

۱- محتوای آموزشی در کشور ما نسخه‌ای است که در غرب پیچیده شده و توانائیهائی که این آموزشها ایجاد میکند فقط در خدمت شهر خواهد بود.

علی‌رغم مسائل اجتماعی، اقتصادی و

فرهنگی متفاوت در کشور، شیوه‌های یکسانی در کل مملکت اعمال میشود.

در روستا اگر شخصی مدرسه راهنمایی و دبیرستان را به پایان برساند، هرگز آنچه را که آموخته در روستا خریداری ندارد مگر اینکه در خود روستا معلم دبستان شود.

آموزشهای عالی و دانشگاهی بمراتب وضعی بدتر از این دارد، لذا خود آموزش و پرورش و آموزش عالی در مهاجرت روستا به شهر نقش یک عمل کننده فعال را دارد، چرا که هرگز این آموزشها در روستاها کاربردی ندارد.

ما در انیستیتو مهندسی الهه‌آباد شاهد آموزشهای خاصی بودیم که دقیقاً جهت روستاها طرح‌ریزی شده بود.

لهذا پیشنهاد ما دقیقاً این است که برنامه‌های آموزشی هماهنگ با نیازها و با توجه به موقعیت مناطق طرح‌ریزی گردد.

۲- بنظر من گرانترین قیمت نفت در جهان متعلق به کشورهای جهان سوم وارد کننده نفت است که شدیدترین این حالت در هندوستان مشاهده میشود، چرا که درآمد بسیار پائین و قیمت نفت در سطح بین‌المللی، نتیجتاً استفاده از انرژی نفت مقرون بصرفه نیست لذا یکی از محورهای توسعه تکنولوژی روستائی در هندوستان تولید انرژیهای جدید میباشد که در گزارش از بازدیدها کاملاً مشخص گردید. و این محور هرگز برای ما الگو نمی‌تواند باشد چرا که ما در ایران از انرژی ارزان نفت می‌توانیم استفاده کنیم در

حالیکه نفت به قیمت آب خوردن در اختیار روستائیان قرار می‌گیرد باید دنبال محورهای دیگری رفت.

از جمله مسائلی که در هندوستان وجود دارد، نیروی کار بسیار زیاد و ارزان است و جهت استفاده صحیح از این نیروها جلوگیری از بیکاری و بطور کلی استفاده از نیروی کار انسانی بسیار ارزاتر است تا استفاده از ماشین، لذا این مسئله نیز بعنوان یک محور قرار گرفته است در حالیکه در کشور ما چنین نیست، ما سوخت ارزان در اختیار داریم (نفت) کارگر هم در کشور ما بسیار گران است، و می‌بینیم که محصولات کشاورزی برای کشاورز بسیار گران تمام میشود بحدی که نسبت به قیمت‌های بین‌المللی به هیچ وجه قابل رقابت نیست و معمولاً در این حالت است که

باید از نیروی ماشین استفاده کرد که متأسفانه در کشور ما نه تنها نیروی کار، گران است بلکه تکنولوژی و ماشین‌آلات کشاورزی نیز بخاطر وابسته بودن وارداتی بودن و دیگر مشکلات صنایع ما بسیار گرانتر از سطح بین‌المللی است و این یکی از مشکلات عدیده است که سد رشد اقتصادی ما گردیده است، که پیشنهاد میشود در میان مدت طرح ماشینی کردن کشور بصورت تربیت نیروی متخصص و خرید تکنولوژی از خارج (نه خود ماشین) انجام گیرد.

۴- آموزش در کشور ما، بخصوص آموزشهای فنی یک چیز بسیار لوکس و گرانی است، اما آنچه که ما در هندوستان مشاهده کردیم غیر از این بود بدون اینکه بخواهند از کیفیت آموزش بکاهند، یکی از راههایی که آنها جهت پائین آوردن هزینه‌ها استفاده می‌کردند، طرح آموزش و تولید بود.

بطور مثال در بازدیدي که از کارگاههای انیستیتو مهندسی الهه‌آباد داشتیم آنچه برای ما جالب بود این بود که هر قسمت ضمن آموزشها تولیداتی هم داشتند که به بازار عرضه می‌کردند و بدینوسیله بخش عظیمی از هزینه‌های آموزشی را تأمین نموده و بر تولیدات ملی نیز می‌افزودند، این کار برای ما میتواند یک الگوی مناسبی باشد.

۵- «مسئله آموزش روستائی» در هندوستان جای ویژه‌ای دارد، و بقول یکی از مسئولین دانشگاهی در هندوستان: «توسعه روستاها بدون آموزش غیر ممکن است» بخش عظیمی از فعالیتهای وزارت توسعه روستاها و دیگر سازمانهایی که در رابطه با روستا کار میکنند به آموزش روستائیان تخصیص داده شده (که نسخه‌ای از مستون درسی و برنامه‌های آموزشی آن وزارتخانه به واحد آموزش جهاد مرکز تقدیم شد) و بسیار بجاست که مسئولین امور در کشور ما توجه بیشتری نسبت به آموزش روستائیان (از نظر کمی و کیفی) بنمایند.

۶- آنچه که ما مشاهده کردیم در هندوستان تحقیقات علمی جای ویژه‌ای دارد و دولت سرمایه‌گذاری فراوانی برای آن می‌نماید اما آنچه که بیشتر از خود تحقیقات مهم بنظر می‌رسد، هدف و خطمشی تحقیقات است که در کشور ما هنوز بطور کامل از مسئله تفننی بیرون نیامده.

پیشنهاد میشود که مسئولین امور بهای بیشتری به امر تحقیقات آنهم نه بصورت تفننی و لوکس بنمایند یقیناً در رشد علمی و خودگفائی کشور و حل بسیاری از مشکلات تأثیر مطلوب خواهد داشت.

تهیه کننده: حسن درخشان واحد آموزش جهاد سازندگی استان همدان